

РЕШЕНИЕ

№ 5531

гр. София, 05.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2434** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник сектор „Административно обслужване“ към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, чрез юрисконсулт Д. Б. против Решение № 4911 от 09.12.2022 г., постановено по НАХД № 7228/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22 - 4332 - 005705-06.04.2022 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 3 т. 5 пр. 1 от Закона движение по пътищата /ЗДвП/ на жалбоподателя Г. П. З., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание - „глоба“ в размер на 30 /тридесет/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и е осъдена Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на Г. П. З., ЕГН [ЕГН] сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща сторени от него разноски в производството за заплащане на адвокатско възнаграждение.

Излагат се доводи, че въззивното решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че въззивният съд неправилно е приел, че са налице нарушения на чл.42 от ЗАНН, като излага съображения, че са изпълнени законовите

изисквания при съставяне на АУАН и в същото време НП е издадено при спазване на изискванията за форма и съдържание по чл.57, ал.1 от ЗАНН. Моли съдът да отмени решението на СРС и да потвърди отмененото с него наказателно постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание жалбоподателя не се явява и не се представлява.

Ответната страна – Г. П. З. оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноски за адвокатски хонорар, за което представя доказателства. В съдебно заседание ответника не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град (АССГ), VII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Софийски районен съд е приел за установено, че на 12.10.2021 г. в 06:30 часа в [населено място], на [улица]при парк „Врана” полицейски служители спрели за проверка товарен автомобил марка „М.”, модел „ТГС” с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от жалбоподателя Г. П. З..

На 05.01.2022 г. Е. З. П. - младши автоконтрольор в ОПП- СДВР съставил срещу жалбоподателя и в негово отсъствие акт за установяване на административно нарушение с бл. № 210082/05.01.2021 г. Преди съставяне на АУАН до жалбоподателя не била изпратена покана за явяване за съставяне на АУАН.

След съставяне на АУАН същият бил предявен за запознаване на нарушителя на 18.02.2022 г., който го подписал без възражения.

На 06.04.2022 г. било издадено и обжалването НП, препис от което бил връчен на жалбоподателя на 01.05.2022 г., а на 13.05.2022 г. чрез куриер била подадена и жалбата срещу него.

Изложената фактическа обстановка въззивния съд е приел за установена след анализ на събрания в хода на производството доказателствен материал, а именно: справка за проверени автомобили, уведомление за провеждане на протест 12.10.2021 г., съгласувателно писмо, справка „Картон на водач”, справка от ОПП- СДВР относно изпращана до жалбоподателя покана за явяване за съставяне на АУАН, копие от заповед № 51 Зз-2509/21.04.2015 г., заповед № 8121 к-13318/28.10.2019 г. и заповед №

8121-1632/02.12.2021 г. и двете на министъра на вътрешните работи.

Събраните по делото доказателства установяват, че на посочената в АУАН и НП дата е била извършена проверка на различни товарни автомобил, в т.ч. и на управлявания от жалбоподателя Г. П. З., но от тези данни не може да се установи дали и какво нарушение е извършил жалбоподателя в този момент. От приетата по делото справка от ОПП- СДВР относно това конкретно обстоятелство - в справката е отразено, че АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя на основание чл. 40, ал. 4 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, Софийски районен съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице, поради което административнонаказателната му отговорност е ангажирана незаконосъобразно.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав възприема изцяло фактическите и правни изводи на районния съд.

По делото е установено, че АУАН е съставен в [населено място] на 05.01.2022 г. отсъствие на нарушителя З., като АУАН е бил предявен и връчен на нарушителя на 18.02.2022 г. чрез началника на ОД-МВР [населено място], РУ- П.. Въззивния съд е приел, че такова процедиране по гореописания начин от страна на контролните органи е възможно и би било законосъобразно в хипотезата на чл. 40, ал.2 от ЗАНН , когато нарушителят е известен, но не може са бъде открит или ако последният е бил поканен за съставяне на акта, но не се е явил. Изложени са мотиви, че текстът на разпоредбата означава, че актосъставителят, след като извърши констатация и събере данни, които да навеждат на извода за извършеното административно нарушение от страна на конкретно лице е длъжен да покани нарушителя за съставяне на акта. В тази връзка само при наличието на надлежно връчена такава покана, ако нарушителят не се яви в определения ден и час, съставянето на акта в негово отсъствие ще попадне в хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН и съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя ще бъде законосъобразно, което не е налице в процесния случай. Въззивния съд е установил от доказателствата по делото, че жалбоподателят не е бил надлежно поканен за явяване с цел съставяне на АУАН срещу него, като е установено, че след като получил преписката и снимковия материал актосъставителят Д. директно е пристъпил към съставяне на АУАН, без да покани лицето, сочено като нарушител за това. Въз основа на така установената фактическа обстановка от решаващия съд е обоснован извод за незаконосъобразност на НП, като издадено в нарушение на процесуалните правила. Съображенията на въззивния съд са, че при издаване на НП е допуснато процесуално нарушение и то от категорията на съществените, изразяващо се в неспазването на реда за съставяне на АУАН, тъй като актът е съставен в отсъствие на нарушителя, без да не е бил надлежно поканен за това, поради което не са били налице предпоставките по чл.40, ал.2 ЗАНН, като това нарушение не може да бъде санирано с редовното връчване на съставения в отсъствие АУАН.

На следващо място въззивния съд намира, че е допуснато още едно съществено нарушение на процесуалните правила, а именно на вмененото на Г. П. З. нарушение не е дадена прецизна правна квалификация.

В тази връзка са изложени мотиви, според които съгласно разпоредбите на чл. 42, ал.1 т.5 ЗАНН и чл. 57, ал.1 т.6 от ЗАНН както АУАН, така и НП следва да съдържат посочване на законовите разпоредби, които са били нарушени. Първоинстанционния съд правилно е приел, че разпоредбата на чл. 53 от ЗАНН допуска издаване на НП дори и при допуснатата нередовност в АУАН /например нарушение на чл. 42 т.5 от ЗАНН/ при условие, че е установена самоличността на извършителя и е безспорно доказано извършването на нарушението и вината на нарушителя. В процесния АУАН е посочено, че с действията си на 12.10.2021 г. жалбоподателят З. е нарушил разпоредбите на чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Същата правна норма е посочена, като нарушена и в НП.

От своя страна разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП въвежда общо задължение за водачите на ППС, като участници в движението да съобразяват поведението си със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Посочената правна норма е бланкетна, като за да бъде дадена прецизна правна квалификация на нарушението следва ясно да се посочи коя е правната норма, съдържаща правилото за поведение на водачите на ППС при наличие на пътен знак В-4, посочен в АУАН и НП като знак, чиято забрана жалбоподателят не е спазил, като по този начин на жалбоподателя ще бъде посочено ясно и конкретно кое е задължителното правило за поведение, което той е нарушил, за да му бъде наложено съответното административно наказание. Видно от представения АУАН бланкетната норма на чл. 6, ал. 1 от ЗДвП не е била надлежно конкретизирана. Посочената непрецизност от страна на актосъставителя принципно не препятства издаването на наказателно постановление (при условията на чл.53 от ЗАНН), като същата подлежи на отстраняване посредством даване на точна правна квалификация от страна на АНО при издаване на наказателното постановление. От друга страна обаче първоинстанционния съд правилно е приел, че административнонаказващият орган не само, че не е отстранил допуснатата от актосъставителя непрецизност, а на свой ред е допуснал нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал.1 т.6, като при цитиране на правната квалификация на нарушението се е задоволил единствено да посочи, че жалбоподателят е нарушил чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения, обратно на твърденията,

изложени в касационната жалба.

Касационната инстанция в настоящия ѝ състав споделя изцяло и изводите на съда за допуснатото съществено процесуално нарушение при съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя без преди това той да е поканен надлежно и да не се е явил на посочената дата и час. Действително не са налице данни, че до нарушителя е била изпратена покана и съответно не са представени доказателства че такава е била получена. Административният орган е съставил АУАН при липса на данни, че соченият за нарушител е информиран, че ще му бъде съставен АУАН и в негово отсъствие. Този пропуск е опорочил изначално образуваното административнонаказателно производство и не може да бъде преодолян впоследствие.

Освен горното настоящата касационната инстанция споделя изцяло и изводите на СРС за допуснатото и друго съществено процесуално нарушение от страна на административнонаказващият орган, а именно на разпоредбата на чл. 57, ал.1 т.6, като при цитиране на правната квалификация на нарушението решаващият орган се е задоволил единствено да посочи, че жалбоподателят е нарушил чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Констатираните от районния съд нарушения представляват самостоятелно основание за отмяна на НП, поради което е безпредметно обсъждането на останалите доводи в касационната жалба. В тази връзка съдът не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила при постановяването на обжалваното решение, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН във вр. чл.143, ал.3 АПК, ответникът по касация има право на разноски, ако са направени такива. По делото е представен договор за правна помощ, от който да е виден уговореният размер на адвокатското възнаграждение. Също така са представени и доказателство за извършено плащане на адвокатски хонорар в размер на 200 лева, което води до извод, че са доказани направените съдебни разноски за адвокатско възнаграждение, поради което следва да се присъдят.

Така мотивиран, Административен съд София-град, VII-ми касационен състав, на основание чл.221, ал.2, предл. 1 от АПК, във вр. чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4911 от 09.12.2022 г., постановено по НАХД № 7228/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. П. З., ЕГН [ЕГН] сумата от 200 /двеста/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.